

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobce: **Ing. A. M.**, bytem Ch. n. C., R. 536, zast.: Mgr. Michal Hanzlík, advokát, Na hřebenech II 1718/8, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. března 2015, č.j. 7117/15/5100-31461-701836, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2015, č.j. 7117/15/5100-31461-701836, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí – platebního výměru Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 8. 2014, č.j.1355835/14/2701-24400-604893, kterým mu byla vyměřena daň z převodu nemovitosti ve výši 208.328 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve poukázal na zrušení zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické dani darovací a dani z převodu nemovitostí v platném znění (dále jen „zákon o dani z převodu nemovitostí“) opatřením Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „Opatření“), a s dopadem této změny na projednávanou věc. V souladu s ust. § 57 Opatření pak pro tuto věc použil zákon o dani z převodu nemovitostí.

Dále žalovaný popsal skutkový stav věci. Uvedl, že podle prohlášení vkladatele o splacení nepeněžitého vkladu do základního kapitálu společnosti ze dne

25. 4. 2013 vložil žalobce, podnikající pod obchodní firmou A. M. – TEROM, do základního kapitálu společnosti TEROM, s.r.o., podnik tvořený souborem hmotných, osobních a nehmotných složek. Podnik, který tvořil nepeněžitý vklad, ocenil znalec M. V., částkou 13.521.000 Kč. Součástí podniku byly i nemovitosti zapsané na LV č. 2249 vedeném pro k.ú. a obec Chlumec nad Cidlinou. Právní účinky vkladu nastaly dne 26. 4. 2013.

Lhůta pro podání daňového přiznání stanovená v § 21 odst. 2 písm. a) zákona o dani z převodu nemovitostí uplynula dne 31. 7. 2013, žalobce jej nepodal. Byl k tomu proto dne 3. 12. 2013 vyzván. Podané přiznání nebylo řádně vyplněno, proto byla žalobci dne 3. 6. 2013 doručena výzva, na kterou nereagoval. Dne 10. 7. 2014 mu pak správce daně oznámil ve smyslu ust. § 90 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) ukončení postupu k odstranění pochybností o správnosti a úplnosti daňového přiznání a žalobce poučil, že do 15 dnů od doručení tohoto oznámení může podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dosud neuplatněných důkazních prostředků. Žalobce takový návrh podal dne 25. 7. 2014, nesouhlasil se způsobem stanovení daně z převodu nemovitostí a sám vypočetl daň ve výši 89.289 Kč. Správce daně dospěl k závěru, že na základě dosavadních výsledků lze daň dostatečně spolehlivě stanovit a vyměřil žalobci daň z převodu nemovitostí ve výši 208.328 Kč. Žalobce podal do tohoto platebního výměru odvolání, které žalovaný neshledal důvodným a k jednotlivým odvolacím námitkám zaujal následující stanovisko.

Za den vzniku daňové povinnosti žalobce označil v souladu s ust. § 3 daňového řádu den 26. 4. 2013. Dále definoval vklad společníka jako souhrn peněžních prostředků nebo jiných penězi ocenitelných hodnot, které se konkrétní osoba zavazuje vložit do společnosti za účelem nabytí nebo zvýšení účasti ve společnosti. Nepeněžitým vkladem pak může být majetek, jehož hospodářská hodnota je zjištělná, a který může být společností hospodářsky využit ve vztahu k předmětu podnikání. Nepeněžitým vkladem žalobce do základního kapitálu společnosti TEROM s.r.o. byl podnik. Žalovaný citoval ust. § 5 a § 59 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku v platném znění (dále jen „obchodní zákoník“) a v návaznosti na jeho § 60 odst. 1 i § 20 odst. 6 písm. e) zákona o dani z převodu nemovitostí, který stanoví podmínky osvobození od daně z převodu nemovitostí.

Žalovaný dále poukázal na to, že od stanovení hodnoty nepeněžitého vkladu je třeba odlišit stanovení výše vkladu do základního kapitálu a zdůraznil, že to, jaká část hodnoty vkladu je započtena na základní kapitál a jaká mimo základní kapitál má podstatné dopady na daň z převodu nemovitostí, neboť od daně jsou podmíněně osvobozeny pouze vklady do základního kapitálu. Vklady ve prospěch emisního ážia či rezervního fondu dani podléhají. Uvedl s odkazem na ust. § 59 odst. 5 obchodního zákoníku, že součástí nepeněžitého vkladu jsou i nemovitosti. Vlastnické právo k nim přechází vkladem do katastru nemovitostí. Hodnota nepeněžitého vkladu musí být stanovena podle posudku zpracovaného znalcem a od tohoto posudku se nelze odchýlit.

Jak dále uvedl žalovaný, při stanovení základu daně vycházel správce daně z ocenění podniku provedeného M. V., posudek je specifikován v notářském zápisu z valné hromady NZ 45/2013, N 53/13 ze dne 28. 2. 2013. Posudek obsahuje

všechny požadované náležitosti. Z hodnot v posudku uvedených pak správce daně vycházel. Nepeněžitým vkladem do základního kapitálu společnosti TEROM s.r.o. byl podnik oceněn znalcem M. V. částkou 13.521.000 Kč a základní kapitál byl zvýšen o 10.000.000 Kč. Vzhledem k tomu, že dani z převodu nemovitostí podléhá pouze převod vlastnictví k nemovitostem, vycházel správce daně z ceny nemovitostí, které znalec ocenil částkou 20.000.000 Kč, z toho 1.865.000 Kč byla cena pozemků a 18.135.000 Kč cena staveb.

Následně žalovaný popsal postup správce daně při výpočtu daně z převodu nemovitostí. Vzhledem k tomu, že základní kapitál byl zvýšen o částku 10.000.000 Kč, bylo do základního kapitálu vloženo z celkové hodnoty nepeněžitého vkladu 73,959072%, mimo základní kapitál 26,040993%. Proto z celkové hodnoty nemovitostí lze dle žalovaného v daném případě osvobodit 73,959072%, tj. 14.791.805 Kč a dani podléhá částka 5.208.195 Kč. Po zaokrouhlení je základem daně 5.208.200 Kč. Žalovaný označil popsaný postup správce daně jako logický, vyplývající ze zákona o dani z převodu nemovitostí i z obchodního zákoníku a v souladu s ustálenou judikaturou. K tomu pak citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2007, č.j. 7 Afs 142/2006-59, s podporou usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000. V posledně jmenovaném rozhodnutí vyslovil Ústavní soud názor, že *„Vzhledem k tomu, že zákon č. 357/92 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, osvobozuje od daně pouze vklady vložené do obchodní společnosti při definici vkladu podle obchodního zákoníku, vztahuje se osvobození od daně pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění. Pokud jde o vklady do společnosti nezvyšující základní jmění, tyto vklady nepochybně podléhají dani. Jestliže navrhovatel převedl celou nemovitost na obchodní společnost, stala se součástí základního jmění této společnosti jen dohodou společníků určená část hodnoty převedené nemovitosti. Ta také byla správně osvobozena od daně. Zbývající část hodnoty převedených nemovitostí pak dani podléhá.“*

Žalovaný současnou judikaturu označil za ustálenou. Výše vkladu je s ohledem na smluvní volnost zcela na vůli valné hromady či jediného společníka. K osvobození vkladů do základního kapitálu od daně z převodu nemovitostí podle ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona o dani z převodu nemovitostí se, jak uvedl žalovaný, vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. ÚS 644/02 ze dne 23. 6. 2004, kde vyslovil názor, že *„Ústavní soud nezjistil, že by interpretace ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona o převodu nemovitostí, jak ji zastávaly daňové orgány a správní soudy, byla zcela nepředvídatelná v tom smyslu, že by jí orgány veřejné moci neodůvodněně nebo dokonce svévolně vybočily z ustálené interpretační praxe. Stěžovatelka mohla rozumně předvídat pravděpodobné právní důsledky svého jednání; mohla předvídat, že orgány veřejné moci mohou při posuzování vkladu nemovitosti do obchodní společnosti interpretovat relevantní ustanovení právních norem způsobem, který nyní u Ústavního soudu napadá. Již v roce 1998 bylo publikováno např. rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 671/97, který tuto interpretaci zastával (viz údaje databáze ASPI). I v dalších letech k řešení této problematiky soudy přistupovaly stejně (např. rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 230/2001 nebo rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 525/2000). Podle žalovaného tento nálezný definitivně potvrdil postup správců daně, který byl respektován i krajskými soudy, to znamená, že osvobození podle § 20 odst. 1 písm. e) zákona o převodu nemovitostí nenáleží jakémukoliv převodu*

vlastnického práva k nemovitosti na obchodní společnost, ale osvobození náleží pouze převodu vlastnického práva k nemovitosti vkládané do základního kapitálu společnosti. Žalovaného shora popsané závěry vedly k zamítnutí podaného odvolání.

Žalobce v podané žalobě označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné a tvrdil, že přehlédl smysl zákona, který v rozhodné době osvobodil určité vklady do základního kapitálu obchodní společnosti. Smyslem jednání vkladatele byl úmysl vložit do společnosti TEROM, s.r.o., 100% dispozičních práv odvozených od věcného vlastnického práva. Tento závěr je dle žalobce v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2007, č.j. 7 Afs 142/2006-59, z něhož citoval: *„Sedmý senát v této souvislosti poukazuje na rozsudek devátého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2007, č. j. 7 Afs 142/2006 - 59, publikovaný pod č. 2025/2010 Sb. NSS, který se sice týkal nepeněžitého vkladu, jehož předmětem byl podnik, včetně nemovitostí, jež byly jeho součástí, nicméně sedmý senát se domnívá, že závěry vyslovené devátým senátem v citovaném rozhodnutí jsou použitelné i v nyní posuzované věci. Podle zmiňovaného rozsudku v případě, že je do základního kapitálu společnosti vkládán podnik nebo jeho část, stanoví se hodnota tohoto vkladu jako součet všech složek tvořících podnik či jeho část a odečet závazků na nich váznoucích. Tato výsledná suma pak představuje hodnotu vkladu do společnosti. Podnik je nutno chápat jako celek složený z jednotlivých částí majících shodný právní režim, a to i v případě, kdy jednou z těchto částí je nemovitost. Pro osvobození dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani je proto rozhodná celková hodnota vkládaného podniku, včetně zohlednění závazků, nikoliv jen hodnota vkládaných nemovitostí.“*

Z uvedeného je dle žalobce evidentní, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a konstantní judikaturou, když základ daně z převodu nemovitosti vypočetl tak, že nemovité věci z vkládaného podniku zcela separoval a jako předmět daně určil pouze poměrnou část představující emisní ážio, aniž jakkoliv přihlédl k závazkům obsaženým v podniku, tedy i váznoucích na nemovitých věcech. Žalobce za zákonný označil postup, kdy měl žalovaný nejprve určit hodnotu nemovitých věcí v rámci podniku se zohlednění poměrné části závazků na nemovité věci náležející. Teprve z této hodnoty měl učit část představující emisní ážio a předmět daně z převodu nemovitostí. Vzhledem k tomu, že dle znaleckého posudku tvoří hodnota nemovitých věcí celkem 20.000.000 Kč (tedy 64,129285% všech aktiv tvořících vkládaný podnik, pak na nemovité věci připadají závazky tvořící 64,129285% všech pasiv podniku (dle znaleckého posudku pasiva činí 17.866.000 Kč), tedy částka 11.457.338,0581 Kč. Hodnota nemovitých věcí v rámci vkládaného podniku po zohlednění na ně připadajících závazků představuje částku 8.542.661,9419 Kč. Vzhledem k tomu, že emisní ážio tvoří 26,040993% z hodnoty vkládaného podniku, pak je předmětem daně z převodu nemovitostí toliko částka 2.224.593,998304 Kč, představující 26,040993% z hodnoty nemovitých věcí po zohlednění na ně připadajících závazků. Po zákonném zaokrouhlení je tedy základem daně z převodu nemovitostí částka 2.224.600 Kč a daň by tak měla činit 88.984 Kč. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě stručně zopakoval skutkový stav věci a zaujal stanovisko k argumentaci žalovaného podané v žalobě. Uvedl, že mezi účastníky nepanuje shoda ohledně způsobu určení základu daně z převodu nemovitostí a následně i výše samotné daně. Žalobce je přesvědčen, že při určení

základu daně by mělo být zohledněno, jaká výše pasiv připadá na převáděné nemovitosti. Tato částka by měla být odečtena od hodnoty nemovitých věcí určené znalcem, což by vedlo k výsledné hodnotě nemovitých věcí ve výši 8.542.661,9419 Kč. Základem daně pak mělo být emisní ážio tvořící 26,040993% hodnoty převáděného podniku.

Žalovaný uvedl, že jeho postup při stanovení základu daně je zákonný, neboť dle § 10 odst. 1 písm. h) zákona o převodu nemovitostí v případě vkladu nemovitých věcí do společnosti hodnota nemovitých věcí určená posudkem znalce podle obchodního zákoníku. Předmětné nemovité věci byly dle znaleckého posudku oceněny částkou 20.000.000 Kč. V souladu s ust. § 20 odst. 6 písm. d) citovaného zákona je nutné určit, jaká část z převáděných nemovitých věcí spadala pod toto osvobození. Při tomto výpočtu postupoval správce daně tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu Afs 142/2006 žalovaný uvedl, že v něm Nejvyšší správní soud zhodnotil jako nesprávný postup správce daně, který zdanil daní z převodu nemovitostí vklad podniku do základního kapitálu obchodní společnosti v případě, kdy celá hodnota vkládaného podniku byla vložena do základního kapitálu této společnosti. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„vložení části podniku je nutno chápat jako jeden vklad, jeden celek. Není tedy možno separovat jednotlivé součásti této hromadné věci a podrobovat je samostatnému daňovému režimu tak, jak to činil správce daně v souzené věci. Takový přístup nejenže není v souladu se zákonem, ale rovněž odporuje i ekonomické logice prováděné transakce. Právně ale i fakticky byla v dané věci do základního kapitálu obchodní společnosti vložena celková finanční hodnota vkládaného podniku, stanovená jako souhrn všech částí podniku, a to včetně závazků.“*

V této části byl dle žalovaného citovaný rozsudek respektován. Proto byla pro výpočet procentuálního podílu osvobození použita v případě žalobce hodnota podniku stanovená znalcem (13.521.000 Kč), která je tvořena jako rozdíl aktiv a pasiv podniku, a nikoliv hodnota nemovitých věcí (20.000.000 Kč). Podle žalobce ale tento rozsudek nedopadá na emisní ážio, které stojí mimo § 20 odst. 6 písm. d) zákona o dani z převodu nemovitostí. V případě stanovení daně z převodu nemovitostí u emisního ážia je tak nutné postupovat jako by byly převáděny pouze nemovité věci a základ daně určit dle § 10 odst. 1 písm. h) téhož zákona, jak bylo výše uvedeno. K tomuto závěru lze dle žalovaného dojít i na základě samotného textu ustanovení § 20 odst. 6 písm. d) zákona o dani z převodu nemovitostí, dle kterého osvobození podléhají vklady do základního kapitálu. Od daně z převodu nemovitostí jsou tak osvobozeny celé vklady, které zahrnují jak aktiva, tak pasiva. V případě vkladu mimo základní kapitál (tj. v případě emisního ážia) ovšem zákon o obdobné ustanovení neobsahuje, protože je nutné vycházet čistě z právní úpravy předmětu daně, kdy dani z převodu nemovitostí podléhá pouze převod nemovitých věcí, nikoliv převod podniku jako celku tvořeného pasivy a aktivy v podobě nemovitých věcí, peněz, pohledávek apod. Pokud by na emisní ážio měla být aplikována premisa, že toto je v případě převodu podniku tvořeno jak aktivy, tak pasivy, mohlo by dojít k případům, kdy aktiva podniku (s výjimkou nemovitých věcí) by převyšovala pasiva, protože by dani podléhala vyšší hodnota, než jakou by představovaly vkládané nemovité věci. Takový postup by byl v rozporu se smyslem a

účelem zákona, podle kterého by dani měla podléhat právě jen hodnota převáděných nemovitých věcí, a to ať již realizovaná nebo realizovatelná. V závěru žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 citovaného zákona, když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu žalobních námitek i odůvodnění napadeného rozhodnutí, účastníci se shodují na skutkovém stavu věci. Krajský soud proto odkazuje na jeho popis podaný žalovaným na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí.

Dále je mezi účastníky nesporné, že žalobce vložil do obchodní společnosti TEROM s.r.o. jako nepeněžitý vklad do základního kapitálu svůj podnik, který byl oceněn znalcem M. V. Ten ve svém posudku ze dne 25. 2. 2013 vyčíslil jeho aktiva částkou 23.269.000 Kč a závazky částkou 9.748.000 Kč. Čistý obchodní majetek tak dosáhl hodnoty 13.521.000 Kč. V uvedeném posudku znalec pozemky a stavby ocenil částkou 20.000.000 Kč. Ze smlouvy o vkladu podniku do základního kapitálu ze dne 28. 2. 2013 uzavřené mezi žalobce a společností TEROM s.r.o. vyplývá, že žalobce do uvedené společnosti vložil celý podnik v hodnotě 13.521.000 Kč, ale základní kapitál společnosti byl navýšen jen o částku 10.000.000 Kč.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel mimo jiné z usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000, v němž tento soud zaujal jednoznačný názor, že lze od daně z převodu nemovitostí osvobodit pouze vklady vložené do obchodní společnosti, které zvyšují základní jmění. Ty, které nezvyšují základní jmění nepochybně podléhají dani. Dále pak postupoval dle § 9 zákona a § 20 odst. 6 písm. d) (do 31.12.2012 písm. e) zákona o dani z převodu nemovitostí podle kterého *jsou od daně osvobozeny vklady vložené do základního kapitálu obchodní společnosti nebo družstva podle obchodního zákoníku nebo podle právního řádu jiného evropského státu (dále jen „vklad“), má-li tato obchodní společnost nebo družstvo sídlo v tuzemsku nebo na území jiného evropského státu. Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen "společník"), s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Osvobození zůstává rovněž zachováno, zanikne-li účast společníka za trvání konkursu, podle soudem schváleného reorganizačního plánu nebo podle soudem schváleného oddlužení. Po dobu těchto pěti let neběží lhůta pro vyměření daně. Zánik účasti ve společnosti nebo členství v družstvu do pěti let od vložení nemovitosti jako vkladu je společník povinen oznámit do 30 dnů ode dne zániku účasti nebo členství místně příslušnému správci daně; součástí tohoto oznámení je i sdělení o způsobu vypořádání.*

Žalovaný ve shodě se žalobcem vycházel ze zásady, že dani podléhá pouze ta část vkladu do podniku, která nebyla vložena do základního kapitálu. V posuzovaném případě byl základní kapitál zvýšen o 10.000.000 Kč, dle znaleckého posudku M. V. byl podnik vložený žalobcem do společnosti TEROM s.r.o. oceněn

částkou 13.521.000 Kč. Sporný tedy mezi účastníky zůstává pouze způsob určení základu daně a daně z převodu nemovitostí. Žalobce zastal názor, že při určení základu daně mělo být zohledněno, jaká výše pasiv připadá na převáděné nemovité věci, jak bylo výše podáno. S tímto postupem se krajský soud neztotožnil. Přiklonil se k závěru žalovaného, že určující pro posouzení správnosti postupu je ust. § 10 odst. 1 písm. h) zákona o dani z převodu nemovitostí, podle kterého *je v případě vkladu nemovitosti do společnosti s ručením omezeným nebo do akciové společnosti, hodnota určená posudkem znalce podle obchodního zákoníku*. Ty znalec ocenil částkou 20.000.000 Kč a za použití ust. § 20 odst. 6 písm. d) téhož zákona správce daně i žalovaný správně určili osvobozenou část z převáděných nemovitostí tak, že stanovili procentuální část hodnoty podniku, která byla vložena do základního kapitálu (tj. 10.000.000/13.521.000). Tímto postupem dospěli k závěru, že do základního kapitálu obchodní společnosti TEROM s.r.o. bylo vloženo 73.959027% celkové hodnoty podniku a mimo základní kapitál 26,040933% hodnoty podniku. V tomto poměru stanovili z ceny nemovitosti, tedy z částky 20.000.000 Kč část od daně osvobozenou a část, která dani podléhá, tedy 26,040933% z ceny převedených nemovitostí, tj. 5.208.195 Kč, po zaokrouhlení částka 5.208.200 Kč. V podrobnostech pak krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného podané na str. 5 a 6, se kterým se ztotožňuje. Stanovený základ daně i daň shledal zcela v souladu s citovanými ustanoveními obchodního zákoníku i zákona o dani z převodu nemovitostí i ustálenou judikaturou správních soudů i soudu Ústavního, proto žalobu dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. července 2016

Mgr. Marie Kocourková v.r.
předsedkyně senátu